

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1789/2023
10.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Јасмине Стаменковић, Јелице Бојанић Керкез и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Градско зеленило“ Нови Сад, чији су пуномоћници Биљана Пантић Пиља и Ивана Сулоцки Радојев, адвокати из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 215/23 од 01.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 10.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 215/23 од 01.03.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 215/23 од 01.03.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 460/21 од 14.10.2022. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.01.2018. године до 31.01.2021. године, исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу, док је део тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужени му на име мање исплаћене основне зараде исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом почев од сваког 15. у наредном месецу, одбијен. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 215/23 од 01.03.2023. године одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 460/21 од 14.10.2022. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.01.2018. године до 31.01.2021. године. О овом захтеву тужиоца судови су одлучили у складу са правним ставом израженим кроз одлуке Врховног суда у предметима са истим или битно сличним правним и чињеничним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега су ревизијски наводи којима се указује на неуједначену судску праксу неосновани. Такође, поводом предмета спора не постављају се правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана која би требало размотрити. На основу изложеног, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 05.02.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић